

La vacant imprevista

Narrativa, 426

J. K. Rowling
La vacant
imprevista

Traducció de Francesc Rovira i Albert Nolla

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original: *The casual vacancy*

© J. K. Rowling, 2012

Publicada en anglès al Regne Unit per Little Brown, 2012

Els drets morals d'aquesta obra pertanyen a l'autora.

Tots els personatges i situacions d'aquesta obra, fora d'aquells de domini públic, són ficticis i qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes, és pura coincidència.

Tots els drets reservats.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda ni registrada en un sistema d'emmagatzemament, o transmesa en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sense el permís previ per escrit de l'editorial, ni podrà distribuir-se amb cap altra enquadernació o coberta diferent d'aquella en la qual s'ha publicat sota cap circumstància sent aquesta condició imputable al comprador ulterior.

«Umbrella»: escrita per Terius Nash, Christopher 'Tricky' Stewart,

Shawn Carter i Thaddis Harrell

© 2007 by 2082 Music Publishing (ASCAP) / Songs of Peer, Ltd. (ASCAP) / March Ninth Music Publicat per (ASCAP) / Carter Boys Music (ASCAP) / EMI Music Publishing Ltd (PRS) / Sony/ATV Music Publishing (PRS). Tots els drets reservats: WB Music Corp. and 2082 Music Publishing Administered by Warner/Chappell North America Ltd. Tots els drets reservats: March Ninth Music Publishing Controlled and Administered by Songs of Peer, Ltd. (ASCAP). Tots els drets reservats: Carter Boys Music Controlled and Administered by EMI Music Publishing Ltd. Tots els drets reservats: Thaddis Harrell Controlled and Administered by Sony/ATV Music Publishing.

«Green Green Grass of Home»: © 1965 Sony/ATV Music Publishing LLC. Tots els drets reservats: Sony/ATV Music Publishing LLC, 8 Music Square West, Nashville, TN 37203.

Tots els drets reservats. Utilitzats amb autorització.

Primera edició: desembre del 2012

Traducció de: Francesc Rovira Faixa i Albert Nolla Cabellos, 2012

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,

Editorial Empúries

info@grup62.com

www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 32.416-2012

ISBN: 978-84-9787-817-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro

(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

A en Neil

PRIMERA PART

6.11 Es considera que s'ha produït una vacant imprevista:

- a)* quan un regidor no pronuncia la declaració d'acceptació del càrrec dins del termini establert; o
- b)* en el moment de la recepció de la seva carta de renúncia; o
- c)* el dia de la seva mort [...]

CHARLES ARNOLD-BAKER
Administració de consells locals,
7a edició

DIUMENGE

A EN BARRY FAIRBROTHER no li venia de gust sortir a sopar. Havia tingut un mal de cap horrorós gairebé durant tot el cap de setmana i s'afanyava per acabar a temps un article per al diari local.

Amb tot, la seva dona s'havia mostrat tensa i poc comunicativa durant el dinar, i en Barry n'havia deduït que la seva targeta d'aniversari no havia atenuat el crim d'haver-se tancat a l'estudi tot el matí. I no hi havia ajudat gens que el que escrivia fos sobre la Krystal, per qui la Mary, per més que provés de dissimular-ho, sentia antipatia.

—Mary, et convido a sopar fora —havia mentit per trencar el gel—. Dinou anys, nois! Dinou anys i la vostra mare no ha fet mai tant de goig.

La Mary havia somrigut més relaxada, de manera que en Barry havia trucat al club de golf, que els queia a prop i on segur que trobarien taula. Mirava de complaure la seva dona en els petits detalls, ja que, després de gairebé dues dècades plegats, s'havia adonat de fins a quin punt li fallava en les qüestions importants. No ho feia a propòsit. Senzillament, tenien conceptes molt diferents de què els havia d'ocupar més espai a la vida.

Els quatre fills d'en Barry i la Mary ja eren prou grans per necessitar cap cangur. Miraven la televisió quan en Barry els va dir adéu per última vegada, i només en Declan, el petit, es va girar i va alçar la mà per acomiadar-lo.

En Barry va continuar notant punxades darrere l'orella mentre treia el cotxe fent marxa enrere i començava a recórrer els carrers del bonic poblet de Pagford, on havien viscut tota la vida de casats. Van enfilear Church Row, el carrer costerut on s'arregleraven les cases més luxoses, desbordants d'extravagància i rotunditat victorians, van tombar la cantonada de l'església d'estil neogòtic, on una vegada en Barry havia vist actuar les seves filles bessones al musical *Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat*, i van travessar la plaça major, des d'on van poder contemplar l'esquelet negre que dibuixaven les ruïnes de l'abadia, que es fonien amb el color violeta del cel i dominaven la silueta del poble des del capdamunt d'un turó.

Mentre feia anar el volant a dreta i esquerra per aquells carrers que se sabia de memòria, en Barry no es podia treure del cap els errors que sens dubte devia haver comès amb les presses per enllestir l'article que acabava d'enviar per correu electrònic al *Yarvil and District Gazette*. En persona era un home xerraire i encantador, però li costava plasmar la seva personalitat per escrit.

El club de golf era a quatre minuts escassos de la plaça, una mica més enllà del punt en què el poble es diluïa en una darrera alenada de cases de camp antigues. En Barry va aparcar el monovolum davant del restaurant, el Birdie, i es va quedar una estona dret al costat del vehicle mentre la Mary es retocava el pintallavis. Li agradava notar l'aire fresc del capvespre a la cara. Mentre contemplava com les siluetes del camp de golf es desintegren en el crepuscle, es va preguntar per què continuava sent membre del club. Era un jugador pèssim, amb un swing erràtic i un handicap alt. Tenia tantes obligacions i tan poc temps... El cap li retrunyia cada vegada més.

La Mary va apagar el llum del retrovisor i va tancar la porta del copilot. En Barry va prémer el botó del comandament que tenia a la mà; les sabates altes de la seva dona van

talonejar sobre l'asfalt, el sistema de bloqueig del cotxe va deixar anar un soroll agut i en Barry va pensar que potser les nàusees que li regiraven l'estómac li passarien un cop hagués menjat.

De sobte, un mal com no n'havia patit mai cap a la vida li va travessar el cervell com una bola de demolició. Amb prou feines va notar l'impacte dels genolls contra l'asfalt fred; tenia el crani inundat de foc i sang; el dolor era atroç, insuportable, però el va haver de suportar, perquè encara li quedava un minut per submergir-se en la inconsciència.

La Mary va fer un crit; i un altre, i un altre. Uns quants homes van sortir del bar a corre-cuita. Un va fer mitja volta i va tornar a entrar per comprovar si hi havia algun dels metges jubilats que freqüentaven el club. Un matrimoni que coneixien en Barry i la Mary van sentir el rebombori des del restaurant, van deixar els entrants a taula i van sortir com un llamp per veure si hi podien fer res. El marit va trucar al 999 amb el seu mòbil.

L'ambulància va haver de venir des de la ciutat veïna de Yarvil i va trigar vint-i-cinc minuts. Quan a la fi va fer aparició amb el seu llum blau intermitent, en Barry jeia a terra immòbil i insensible enmig d'un bassal del seu propi vòmit; al seu costat, ajupida, amb les mitges estripades als genolls, la Mary li estrenyia la mà sense parar de sanglotar i de xiuxiuejar el seu nom.

DILLUNS

I

—AGAFAT FORT —va dir en Miles Mollison, dret a la cuina d'una de les mansions de Church Row.

Havia esperat fins a dos quarts de set del matí per fer la trucada. Havia passat una mala nit, plena de llargs períodes de vigília interromputs per breus intervals de son inquiet. A les quatre de la matinada, havia descobert que la seva dona també estava desperta i havien xerrat una estona a les fosques. Fins i tot mentre comentaven el que havien hagut de presenciar per mirar de foragitar la vaga sensació d'horror i de commoció que els envaïa, en Miles havia experimentat un lleuger pessigolleig d'excitació al seu interior davant la perspectiva de comunicar la notícia al seu pare. S'havia proposat esperar fins a les set, però la por que algú altre se li avancés l'havia fet precipitar-se sobre el telèfon abans d'hora.

—¿Què ha passat? —va tronar en Howard amb un lleuger to metàl·lic; en Miles havia connectat el dispositiu de mans lliures perquè la Samantha el pogués sentir. Ella, tenyida de caoba i embolcallada en la seva bata rosa pàl·lid, havia aprofitat aquella hora tan matinera per aplicar una nova capa de crema bronzejadora Self-Sun a la seva morenor natural, cada cop més esvaïda. Les flaires entremesclades de cafè soluble i coco sintètic envaïen la cuina.

—En Fairbrother és mort. Va caure fulminat al club de golf ahir al vespre. La Sam i jo sopàvem al Birdie.

—¿Que en Fairbrother és mort? —va bramar en Howard.

La inflexió de la seva veu indicava que havia previst algun canvi sobtat en la situació d'en Barry Fairbrother, però que ni tan sols ell hauria pogut pronosticar la seva defunció.

—Es va desplomar a l'aparcament —va repetir en Miles.

—Déu del cel —va fer en Howard—. No devia passar gaire dels quaranta, oi? Déu del cel.

En Miles i la Samantha van escoltar com en Howard esbufegava com un cavall extenuat. Al matí sempre li costava respirar.

—¿Què ha estat? ¿El cor?

—Creuen que va ser cosa del cervell. Vam acompanyar la Mary a l'hospital i...

Però en Howard no l'escoltava. En Miles i la Samantha el van sentir parlar a certa distància de l'auricular.

—En Barry Fairbrother! Mort! És en Miles!

En Miles i la Samantha van esperar que en Howard tornés a estar per ells tot xarrupant els seus respectius cafès. Quan la Samantha es va asseure a la taula de la cuina, la bata se li va obrir i va deixar al descobert la silueta dels seus pits voluminosos recolzats sobre els avantbraços. La pressió ascendent els feia semblar més ufanosos i suaus que quan queien pel seu propi pes. A la pell coriàcia de l'escot li naixien petites clivelles que ja no desapareixien quan relaxava els músculs. De més jove havia estat usuària assídua de les cabines de rajos ultraviolats.

—Què? —va dir en Howard, tornant a la conversa—. ¿Què has dit de l'hospital?

—La Samantha i jo vam anar dins l'ambulància —va explicar en Miles, pronunciant clarament cada paraula—. Amb la Mary i el cadàver.

La Samantha va pensar que la versió d'en Miles subratlla-

va, per dir-ho així, els aspectes més comercials de la història. No l'hi retreia. La recompensa per haver viscut aquella experiència tan terrible era el dret d'explicar-la a tothom. No creia que ho pogués oblidar mai de la vida: la Mary geme-gant; els ulls d'en Barry encara entreoberts damunt d'aquella màscara que semblava un morrió; ella i en Miles mirant d'interpretar l'expressió del rostre de l'auxiliar sanitari; el sotragueig del vehicle atapeït; els vidres fumats; el terror.

—Déu del cel —va repetir en Howard per tercera vegada, ignorant la veu suau de la Shirley, que no parava de fer-li preguntes per darrere, i centrant tota l'atenció en en Miles—. ¿I dius que va caure fulminat a l'aparcament?

—Tal com ho sents —va dir en Miles—. Quan hi vaig arribar, es veia d'una hora lluny que no hi havia res a fer.

Aquella va ser la primera mentida, i mentre la pronunciava, va apartar els ulls de la seva dona. Ella recordava com el seu marit havia envoltat les espatlles tremoloses de la Mary amb el seu braç imponent i protector: «Es posarà bé... Es posarà bé...».

Al capdavant, va pensar la Samantha amb indulgència, *¿com ho hauries pogut saber, si no paraven de posar-li màscares i clavar-li agulles per totes bandes?* Havia semblat que provaven de salvar en Barry, i cap d'ells no havia tingut la certesa que tot era inútil fins que, a l'hospital, aquella metgessa jove s'havia apropiat a parlar amb la Mary. La Samantha encara podia visualitzar amb una nitidesa terrorífica el rostre nu i petrificat de la Mary i l'expressió d'aquella noia amb ulleres, els cabells suaus i brillants i bata blanca: serena, però amb un punt de recel... Era una escena que es veia cada dos per tres a les sèries de televisió, però quan passava davant dels teus ulls...

—Res de res —deia en Miles—. Tot just dijous en Gavin va jugar-hi a esquaix.

—¿I estava perfectament?

—I tant. El va apallissar.

—Déu del cel. Sembla mentida, oi? Sembla ben bé mentida. Un moment, la mama vol parlar amb tu.

Es va sentir un cop sec, després un brogit, i la veu suau de la Shirley va aparèixer a l'altra banda del telèfon.

—Quina notícia més terrible, Miles —va dir—. ¿Estàs bé?

La Samantha va fer un glop al cafè amb tan poca traça que el líquid li va regalimar per les galtes des de les comissures dels llavis i es va haver d'eixugar la cara i el pit amb la màniga de la bata. En Miles havia adoptat la veu que solia utilitzar quan parlava amb la seva mare: més greu que de costum, amb un to d'aquí mano jo, d'a mi res no m'impresiona, contundent i sense embuts. A vegades, sobretot si havia begut, la Samantha imitava les converses entre en Miles i la Shirley. «No t'amoïnis, mama. En Miles és aquí. El teu soldadet». «Ets un sol, rei meu; tan gran, tan valent i tan intel·ligent...». Darrerament, la Samantha ho havia fet en un parell d'ocasions davant d'altra gent, i en Miles, tot i que havia fet veure que reia, s'havia irritat i s'havia posat a la defensiva. L'última vegada havien tingut una bona discussió al cotxe, de tornada cap a casa.

—¿I la vau acompanyar fins a l'hospital? —deia la Shirley a través de l'altaveu.

No, va pensar la Samantha, a mig camí ens en vam cansar i vam demanar que ens deixessin baixar.

—És el mínim que podíem fer. M'hauria agradat poder-hi ajudar més.

La Samantha es va aixecar i va anar fins a la torradora.

—Estic convençuda que la Mary us està molt agraïda —va dir la Shirley.

La Samantha va obrir d'un cop la tapa de la panera, en va agafar quatre llesques i les va introduir a les ranures de la torradora. La veu d'en Miles es va tornar més natural.

—Sí, bé, un cop els metges van dir... van confirmar que era mort, la Mary volia que hi anessin en Colin i la Tessa

Wall. La Sam els va telefonar i vam esperar que arribessin per marxar.

—Sigui com sigui, la Mary va tenir molta sort que hi fós-siu —va dir la Shirley—. Miles, el papa et vol dir no sé què, te'l passo. Parlem més tard.

«Parlem més tard», va articular la Samantha amb els llavis, tot brandant el cap davant del bullidor. Després d'aquella mala nit, el seu reflex distorsionat es veia inflat i tenia els ulls de color castany injectats en sang. Amb les presses per sentir la versió d'en Howard, s'havia empastifat de crema bronzejadora les comissures de les parpelles.

—¿Per què no veniu aquest vespre, tu i la Sam? —vociferava en Howard—. No, espera... la mama em recorda que avui juguem al bridge amb els Bulgen. Veniu demà. A sopar. Cap a les set.

—Potser sí —va fer en Miles, dirigint els ulls cap a la Samantha—. Deixa'm que miri com ho té la Sam.

Ella no li va indicar si li venia de gust o no. Quan en Miles va penjar el telèfon, una estranya sensació d'anticlímax va omplir la cuina.

—S'han quedat de pedra —va dir en Miles, com si la Samantha no hagués sentit la conversa.

Van menjar les torrades i es van reomplir les tasses de cafè en silenci. A la Samantha, tot mastegant, li va passar una mica la irritació. Va recordar que, quan s'havia despertat de cop a mitja nit amb l'habitació a les fosques, l'havien inundat una gratitud i un alleujament absurds en notar que tenia en Miles al seu costat, tan gran i panxut, amb la seva olor de vetiver i de suor vella. Llavors es va imaginar explicant als clients de la botiga que havia vist com un home queia mort a terra davant dels seus nassos i el viatge llampec a l'hospital. Va pensar maneres de descriure els diversos aspectes del trajecte i l'escena culminant amb la metgessa. La joventut d'aquella noia tan segura de si mateixa no hi havia ajudat gaire. Haurien de confiar la tasca de donar les males notícies

a algú de més edat. De sobte, es va posar encara de més bon humor quan va recordar que aquell dia havia quedat amb el representant de la casa Champêtre; l'home s'havia mostrat força seductor per telèfon.

—Me n'he d'anar —va dir en Miles abans d'escurar la tassa de cafè amb els ulls clavats en el cel que s'anava il·luminant a través de la finestra. Va deixar anar un sospir profund i va donar uns copets a l'espatlla a la seva dona mentre anava cap al rentaplats amb el plat i la tassa buits a la mà.

—Déu meu, ben mirat s'ha de reconèixer que una cosa així t'ho fa veure tot d'una altra manera, ¿oi que sí?

I, tot brandant el cap amb els seus cabells curts mig canosos, va sortir de la cuina.

A vegades, la Samantha trobava en Miles ridícul i, cada cop més, avorrit. De tant en tant, però, gaudia de la seva pompositat exactament de la mateixa manera que li agradava dur barret en actes d'etiqueta. Al capdavall, resultava d'allò més escaient posar-se solemne i una mica grandiloqüent en un matí com aquell. Es va acabar la torrada i va recollir els plats de l'esmorzar mentre refinava mentalment el relat que li explicaria a la seva dependenta.

II

—En Barry Fairbrother és mort —va dir la Ruth Price entre esbufecs.

Gairebé havia corregut a través del jardí gèlid per poder disposar d'uns minuts més abans que el seu marit marxés a treballar. Sense ni aturar-se al porxo per treure's l'abric, va irrompre amb bufanda i guants a la cuina, on esmorzaven en Simon i els nens.

El seu marit es va quedar immòbil amb un tros de torrada a mig camí de la boca, que, al cap d'uns segons, va abaixar amb lentitud teatral. Els dos nois, amb l'uniforme d'escola

posat, miraven alternativament el seu pare i la seva mare amb cara de curiositat.

—Un aneurisma, creuen —va dir la Ruth, encara una mica sufocada, abans de treure's els guants dit a dit, alliberar-se de la bufanda i descordar-se l'abric. Era una dona prima, de pell fosca, amb ulls caiguts i tristos, i l'uniforme blau llis d'infermera li esqueia d'allò més.— Es va desplomar al club de golf... El van dur la Sam i en Miles Mollison... I després van venir en Colin i la Tessa Wall...

Va sortir d'una revolada al porxo per penjar-hi les coses i va tornar a temps per contestar la pregunta que en Simon li havia fet cridant:

—¿Què és, un «unaneurisma»?

—Un. Aneurisma. Una artèria del cervell que rebenta. —La Ruth es va apropar al bullidor, el va encendre i va començar a recollir molles de sobre el taulell, al voltant de la torradora, mentre parlava.— Devia tenir una hemorràgia cerebral massiva. La seva pobra dona... està completament destrossada...

Momentàniament afligida, la Ruth va mirar a través de la finestra, per sobre de la blancor trencadissa de la gespa del jardí, coberta de gebre, cap a l'abadia, que s'alçava a l'altra banda de la vall amb la seva austeritat fantasmagòrica emmarcada pel rosa pàl·lid i el gris del cel; i cap a tota la vista panoràmica que constituïa la benedicció d'aquella casa, anomenada Hilltop House. Pagford, que durant la nit no era sinó una munió de llums que pampalluguejaven en una fonçalada fosca, allà al fons, emergia a la llum freda del sol. Però no va veure res de tot això: encara tenia el cap a l'hospital, i revivia el moment en què havia vist sortir la Mary de l'habitació on jeia en Barry, ja desconnectat de tots els aparells que havien provat inútilment de mantenir-lo viu. La compassió de la Ruth Price es dirigia sempre d'una forma més natural i sincera cap a les persones que creia que se li assemblaven. «No, no, no, no», havia gemegat la Mary, i aquella negació

instintiva havia ressonat dins el cap de la Ruth perquè li havia permès entreveure una espurna de si mateixa en una situació idèntica.

Gairebé incapaç de suportar aquell pensament, es va girar cap a en Simon. Els seus cabells castanys no havien perdut vigor, lluïa un cos gairebé tan fort i atlètic com quan tenia vint anys i les arrugues que li envoltaven els ulls eren la mar d'atractives, però, des que havia tornat a treballar d'infermera, la Ruth havia hagut de conviure novament amb les mil i una possibles maneres de fallar que té l'organisme humà. De jove, tot allò li havia estat més indiferent; ara s'adonava de fins a quin punt tenien sort tots plegats de ser vius.

—¿I no hi van poder fer res? —va preguntar en Simon—. ¿No podien taponar-li l'hemorràgia?

Feia veu de frustració, com si, un cop més, la professió mèdica l'hagués espifat negant-se a fer el que era més obvi i senzill.

L'Andrew sentia un plaer salvatge. Últimament s'havia fixat que el seu pare havia agafat el costum de replicar els termes mèdics de la seva mare amb idees barroeres i ignorants. *Hemorràgia cerebral. Taponar.* La seva mare, per variar, ni se n'adonava. L'Andrew es va menjar els Weetabix encès d'odi.

—Quan ens el van dur, ja no hi havia res a fer —va dir la Ruth mentre ficava bosses de te dins la tetera—. Va morir a l'ambulància, abans d'arribar a l'hospital.

—Collons —va dir en Simon—. ¿Quants anys tenia? Quaranta?

Però la Ruth s'havia distret.

—Paul, tens tots els cabells del clatell fets un nyap. ¿Vols dir que t'has pentinat?

Va treure un raspall de la bossa de mà i l'hi va entaforar a la mà al seu fill petit.

—¿Cap senyal d'alarma? —va preguntar en Simon mentre en Paul lluitava per passar-se el raspall per la mata de cabells.

—Diuen que feia dos dies que tenia molt mal de cap.

—Ah —va fer en Simon, mastegant una torrada—. ¿I no en va fer cas?

—No, va creure que no era res.

En Simon es va empassar la saliva.

—Ja ho veieu —va dir amb pompositat—. S'ha d'estar sempre a l'aguait.

Quines paraules més sàvies, va pensar l'Andrew amb un menyspreu ple de fúria. *Quina profunditat*. O sigui que era culpa d'en Barry Fairbrother que li hagués esclatat el cervell. *Imbècil pretensions*, va cridar l'Andrew al seu pare dins del seu cap.

En Simon va apuntar el seu fill gran amb el ganivet i va dir:

—Ah, per cert, aquí el senyor cara de pizza començarà a buscar feina.

Desconcertada, la Ruth va apartar els ulls del seu marit i es va girar cap al seu fill. L'Andrew va abaixar la mirada cap al bol de cereals; l'acne li brillava al bell mig de les galtes amb tota la seva esplendor violàcia.

—Ja ho crec —va continuar en Simon—. A partir d'ara, aquest merda seca gandul guanyarà uns quants calés. I si vol fumar, que s'ho pagui del seu sou. S'ha acabat la setmanada.

—Andrew! —va exclamar la Ruth—. ¿No em diràs que...?

—Oh, i tant que sí. L'he enxampat al cobert de la llenya —va dir en Simon, destil·lant maldat a través de l'expressió del rostre.

—Andrew!

—No et donarem ni un cèntim més. Si vols cigarros, te'ls compres —va sentenciar en Simon.

—Però vam dir... —es va queixar la Ruth—, vam dir que ara que venien els exàmens oficials...

—Tal com l'ha cagat als parcials de l'institut, podem estar contents si aprova alguna assignatura. Que matini i vagi al McDonald's a agafar experiència —va dir en Simon, aixe-

cant-se i empenyent la cadira cap a la taula. Fruïa de veure l'Andrew amb el cap cot i la cara plena de grans.— No et pensis que et mantindrem fins que arribin els exàmens de recuperació, xaval. És ara o mai.

—Vinga, Simon —va fer la Ruth amb to de retret.

—Què?

En Simon va fer dues passes enèrgiques cap a la seva dona. La Ruth va retrocedir fins a recolzar-se a la pica. A en Paul li va caure de les mans el raspall rosa de plàstic.

—No penso subvencionar-li els vicis, a aquest mitja merda malparit! Collons, quines penques, fotre's a fumar al meu cobert!

En Simon es va donar un cop al pit quan pronunciava la paraula «meu»; l'espetic sord va fer estremir la Ruth.

—Jo ja duia un sou a casa quan tenia l'edat d'aquest merda seca granellut. Si vol cigarros, que se'ls pagui, entesos? Entesos?

Havia apropiat la cara a menys d'un pam de la de la Ruth.

—Sí, Simon —va dir ella amb veu molt baixa.

A l'Andrew li va fer un salt el cor. No feia ni deu dies, s'havia fet una promesa: ¿que potser ja havia arribat el moment? Però el seu pare es va apartar de la seva mare i va sortir de la cuina a través del porxo. La Ruth, l'Andrew i en Paul es van quedar immòbils: semblava que haguessin jurat que no es mourien en absència del pare.

—¿Has omplert el dipòsit? —va cridar en Simon, com sempre que la Ruth havia fet el torn de nit.

—Sí —va contestar la Ruth, esforçant-se per transmetre bon humor i normalitat.

Es va sentir l'espetic de la porta.

La Ruth va dirigir l'atenció cap a la tetera a l'espera que l'ambient tornés a la seva tranquil·litat habitual. No va trencar el silenci fins que l'Andrew estava a punt d'abandonar la cuina per anar-se a rentar les dents.

—Es preocupa per tu, Andrew. Mira per la teva salut.

Segur que sí. Malparit de merda.

Dins del seu cap, l'Andrew li tornava a en Simon obscenitat per obscenitat. Dins del seu cap, s'hi podia enfrontar de tu a tu.

A la seva mare, en veu alta, li va dir:

—Sí, ja.

III

Evertree Crescent era una renglera de casetes en forma de mitja lluna construïda el 1930 i situada a dos minuts de la plaça major de Pagford. Al número trenta-sis, a la casa que feia més anys que estava ocupada, la Shirley Mollison xarrupava el te que li havia dut el seu marit asseguda al llit amb l'esquena recolzada als coixins. El seu reflex, que li tornava la mirada des de les portes emmirallades de l'armari de paret, tenia un aire fantasmal que es devia, en part, al fet que no duïa les ulleres, i en part, a la resplendor suau que les cortines estampades de roses irradiaven a tota l'habitació. En aquella llum difosa i afavoridora, la seva cara esquitxada de clotets roses i blancs sota els cabells curts i canosos esdevenia un rostre angelical.

El dormitori tenia la mida justa perquè hi cabessin el llit individual de la Shirley i el llit doble d'en Howard ben junts, com bessons bivitellins. El matalàs d'en Howard, que conservava la seva empremta prodigiosa, estava buit. El brogit suau i el xiulet de la dutxa se sentien des d'on la Shirley i el seu reflex rosat es miraven de fit a fit, assaborint la notícia que encara borbollejava en l'ambient, com les bombolles del xampany.

En Barry Fairbrother estava mort. Exterminat. Extirpat. Cap esdeveniment d'abast nacional, cap guerra, cap esfondrament de la borsa ni cap atac terrorista haurien pogut encendre en la Shirley l'alegria, l'avidesa i l'especulació febril que ara la consumien.